

De tovenaar met het letterzakje (naar het verhaal van Henri Van Daele)

Heel lang geleden ... Er waren al dieren op de aarde, vissen en vogels en koeien en paarden. Er woonden zelfs al mensen op de aarde. Maar woorden bestonden nog niet. Dat was heel vreemd. De mensen konden hoesten of lachen, kwaken of boe roepen, maar praten konden ze niet. Omdat er nog geen woorden waren. Ergens in een bos in Toulant woonde er een tovenaar. Tovenars zijn zeer speciale mensen, ze kunnen dingen die gewone mensen niet kunnen. Op een dag vond de tovenaar een zakje vol met letterblokjes. Hij vond die letterblokjes zo mooi maar hij wist niet wat hij er mee moest doen. Torentjes bouwen, of misschien iets puzzelen? De tovenaar speelde heel lang met de letters. En dan kreeg hij een idee! Hij zou woordjes maken. Maar dat is niet zo simpel. Hoe begin je aan zoiets? Hij dacht lang na en keek om zich heen. De zon was iets moois en belangrijk, ze gaf licht en warmte, ze gaf ook kleur aan de natuur. Hij zocht in het letterzakje een lettertje dat paste bij de zon. Hij nam een O, net zo rond als zij en daar zat hij heel lang naar te kijken. Toen verzon hij iets dat het opgaan van de zon zou verbeelden en dat werd de zachte Z. En de zonsondergang, daar nam hij een N voor. Hij vond het zelf een heel geslaagd woord, z-o-n. Het was een woord waar je met genoeg naar kon zitten kijken.

Hij had een rood boekje gekocht en daarin schreef hij het woordje op.

Nu hij het eerste woordje gemaakt had, kwamen er andere woordjes uit zijn gedachten getuimeld. Hij leerde bloem en brood en vriendschap en lief aan de mensen in het dorp. Die vonden woordjes eerst wat gek. Spreken, wie doet nu zoiets! Maar de kinderen vonden het prachtig. Ze leerden al zijn woordjes en vroegen hem om nieuwe woordjes. Hij maakte woordjes zoals voetbal en tikkertje en ijsje. De grote mensen kwamen hem nu ook om woordjes vragen en wilden hem betalen maar woordjes kreeg je gratis, woordjes waren voor iedereen. Hij schreef zijn mooie woordjes netjes op in het rode boekje, en zijn boekje raakte goed gevuld. Op een dag was onze Tovenaar weer met de letters bezig en plots stond daar oorlog. De tovenaar schrok want dat vond hij een lelijk woord. Hij stopte de letters snel weer in het zakje. Maar het lelijke woord liet hem niet los. Misschien bestaan er nog meer lelijke woorden dacht hij. Ik zal ze in een zwart boekje opschrijven, en dat boekje verstoppen zodat niemand die lelijke woorden leert. De tovenaar vond het erg dat ook het zwarte boekje vol met lelijke woordjes groeide maar hij verstopte het altijd heel zorgvuldig. En het rode boekje was zo vol dat hij er een tweede en een derde volschreef!

Zo leefde hij tevreden in het bos en verzon voor iedereen woordjes, gratis en voor niks.

Tot op een dag een man langskwam, een grote onvriendelijke man die had gehoord van de tovenaar die woordjes weggaf aan de mensen. Hij begreep dat niet. 'Ik kom voor wat woordjes', zei de grote onvriendelijke man. 'Maar ik wil die woordjes alleen voor mij!' 'Woordjes moet je met anderen delen', zei de tovenaar, 'want anders verdwijnen de woordjes.' De grote onvriendelijke man wou lelijke woorden zoals angst en pijn en liegen. 'Ik maak zo geen woordjes', zei de tovenaar. Toen werd de grote onvriendelijke man zo boos dat hij de tovenaar neersloeg. Toen de tovenaar weer bij zijn positieven kwam lag heel zijn huisje overhoop. En wat hij vreesde was gebeurd. De onvriendelijke man had het zwarte boekje gevonden. De tovenaar voelde zich radeloos. Waarom had hij toch die lelijke woordjes opgeschreven. Om zichzelf te troosten nam hij al zijn rode boekjes en las de mooie woordjes luidop, opnieuw en opnieuw. Met een duidelijke krachtige stem want dan hoorde hij de lelijke woorden niet die in zijn gedachten rondspookten.

Hij zei de woorden luidop, en sneller en sneller en plots zong hij de mooie woorden. Hij had een liedje gemaakt. Zo zijn de liederen van Toulant ontstaan. Woorden die vliegen als vogels, vrij in de lucht. En woorden in een lied zijn zoveel sterker dan woorden uit het zwarte boekje.

En toen de Tovenaar dat inzag was hij gelukkig en vulde hij nog veel rode boekjes met mooie woordjes.

bron 1: <https://www.sprout.nl/artikel/internationaal/10x-lichaamstaal-het-buitenland>

Waarom Japanners altijd lachen, Amerikanen steevast wegstaren en Indiërs ja bedoelen als ze nee schudden. Geen taal is universeler dan lichaamstaal. De Amerikaanse psycholoog Paul Ekman deed wereldwijd onderzoek naar gezichtsuitdrukkingen van mensen in verschillende culturen. Daaruit bleek dat de basisemoties woede, vreugde, verdriet, angst, walging, verrassing en minachting overal worden begrepen en dus universeel zijn. Toch zorgen kleine cultuurverschillen soms voor grote problemen. In het internationale zakenverkeer treedt er regelmatig verwarring op, zo blijkt uit het volgende overzicht.

Het Japanse lachmasker...

Op het gezicht van veel Japanners zit een eeuwige glimlach verankerd. Betekent dit nu dat deze oosterlingen altijd vrolijk zijn? Nee, mensen uit oosterse landen zijn vrij collectivistisch ingesteld, ze vinden vooral de omgeving en anderen erg belangrijk. Voor westerlingen gelden persoonlijke waarden sterker. Als wij glimlachen, dat betekent dat vooral persoonlijke vreugde. Een Japanner doet dat meer om aan de verwachtingen van zijn gezelschap te voldoen. Het kan dus heel goed zijn dat je iets zegt aan tafel waar die Japanner helemaal niet gelukkig mee is en toch gaat hij glimlachen. Dat komt dan voort uit onzekerheid en beleefdheid. Een Japanner die kritiek krijgt van een meerdere zal ook voortdurend blijven lachen. Pas als de leidinggevende vertrekt, vertoont hij de eerste tekenen van boosheid.

Ja knikken, nee bedoelen

Het is voor de gemiddelde westerling maar moeilijk te volgen. Ja knikken en nee bedoelen. Of nee schudden terwijl iemand ja zegt. En toch is dat precies wat de mensen uit Griekenland en India doen. Dat valt bijna niet aan te leren. Als we binnen zo'n andere cultuur gaan wonen, dan zijn we ons vaak eerder de taal machtig dan het gebruik van deze bewegingen.

Sorry...

Ook in reclamecampagnes wil het gebruik van lichaamstaal nog wel eens onbedoeld tot onaangename verrassingen leiden voor mensen uit een andere cultuur. Zo introduceerde verkeersveiligheidsorganisatie 3VO eens een nieuwe campagne die geheel in het teken stond van het sorry-gebaar. Met de hand recht vooruit en de vingers gespreid, een manier waarmee weggebruikers elkaar hun spijt kunnen betuigen. Een mooi initiatief, maar niet zo goed afgestemd op het internationale verkeer. Het gebaar lijkt namelijk erg veel op een Grieks scheldgebaar: moutza! Dat betekent zoiets als 'ik gooi stront in jouw gezicht'.

Kom eens hier

Een teken dat op het Afrikaanse continent nog wel eens voor de nodige verwarring wil zorgen is het wenkgebaar. 'Kom eens hier!', zeggen we daarmee. Je handpalm wijst in dat geval omhoog. In een land als Somalië wenken de bewoners door dezelfde beweging uit te voeren, maar met de hand naar beneden gericht. Iets dat erg lijkt op het gebaar dan wij hier kennen als 'ga eens weg'.

Thumbs up, thumbs down

Twee mensen die naar elkaar een duim opsteken. Niemand aan wie u nog hoeft uit te leggen wat daarmee bedoeld wordt in ons land. 'Oké, het gaat goed zo, hier alles prima, ga zo door.' Mocht de werkgever u ooit nog eens als expat naar Teheran sturen, dan adviseren we u echter met klem om dit gebaar achterwege te laten. In Iran is een opgestoken duim een obscene gebaar. Het lijkt daar op onze opgestoken middelvinger. Die kun je daar overigens wel zonder gêne laten zien, want dat gebaar heeft helemaal geen betekenis. Wel even handig om te weten natuurlijk.

Oké of een boos oog?

Een cirkeltje maken tussen duim en wijsvinger. Dit gebaar heeft bij ons een zelfde soort betekenis als de duim die omhoog wordt gestoken. Toch geldt ook hiervoor weer dat niet iedereen op de wereld dezelfde associaties maakt. In Zuid-Amerika is dit bijvoorbeeld een obscene gebaar. Niet gebruiken dus als u net een deal hebt rondgemaakt in Rio de Janeiro. Voor Japanners is het daarentegen weer een gebaar voor geld. In een restaurant zal de ober het dan ook niet beschouwen als complimentje voor het eten, maar als teken dat je de rekening wenst te ontvangen. In Arabische landen is dit weer het teken van het Boze Oog dat staat voor ellende en tegenspoed. Voor de Fransen staat het cirkeltje synoniem aan nul, zero dus. Wederom niet erg positief dus.

Geef me even de ruimte

Belgen die voor het eerst contact maken met Arabieren beschrijven de lichamelijke afstand die deze mensen tijdens het gesprek aanhouden soms als benauwend. We vinden het zelfs opdringerig. Andersom typeert de bevolking uit het Midden-Oosten ons Europeanen weer als koele kikkers. Denk daaraan wanneer u op zakenreis bent in bijvoorbeeld Dubai. Je kunt bijna een liniaal trekken over de aardbol; hoe hoger je van de evenaar komt, hoe groter de afstand is tussen mensen. Inwoners van Afrika en Zuid-Amerika staan veel dichterbij elkaar dan Belgen. De gebruikelijke lichamelijke afstand die wij hanteren is bovendien weer kleiner dan men in Scandinavië gewend is. Dat kan tot ongemakkelijke situaties leiden tijdens een zakelijk gesprek. Een bedrijfsvertegenwoordiger uit Noord-Afrika zal u immers gemakkelijker aanraken wanneer u met hem overleg voert, iets dat wij in België niet gewend zijn. Regelmatig zijn mensen uit verschillende culturen waargenomen die samen een hele zaal doorliepen, terwijl ze met elkaar gesprek waren. De één deed steeds een stap naar achteren om een prettige afstand aan te houden. De ander sloot om dezelfde reden steeds aan door een stap naar voren te doen.

Recht in de ogen kijken

Elkaar recht in de ogen aankijken. In ons land is dat synoniem voor eerlijkheid. Een accountmanager zal zijn klant om die reden dan ook met grote regelmaat aankijken. Steekt u echter de Atlantische Oceaan over om in De Verenigde Staten verkoopactiviteiten te ontplooiën, dan gelden weer heel andere regels. Daar blijkt dat degene die aan het woord is maar liefst 60 procent van de tijd wegstijgt. Hij kijkt de ander alleen aan om wat extra lading te geven aan bepaalde gesproken zinnen. De persoon die luistert kijkt 75 procent van de tijd naar de ander. Tien procent kijken ze allebei ergens anders heen wat betekent dat er maar 30 procent van de tijd sprake is van echt oogcontact. Ook voor Arabieren en mensen uit Zuidoost Azië is het aankijken van de gesprekspartner geen gemeengoed. Japanners hebben het hoofd licht naar voren gebogen en kijken doorgaans naar je strottenhoofd. Een werknemer daar zal zijn directeur al helemaal niet in de ogen aankijken. Als teken van respect. Wij Europeanen vinden dat best gek.

GEBAREN EN/IN ANDERE CULTUREN

[bron 2: Getty Images \(afbeeldingen\), Huffington Post](#)

Wat als je elkaar niet begrijpt door een taalbarrière? Als je niet kan communiceren met woorden, dan maar met tekens? Goed, maar opgelet: niet alle gebaren zijn universeel.

Communiceren zonder woorden lukt via je lichaamshoudingen via gebaren. We moeten ons ervan **bewust** zijn dat niet alle gebaren hetzelfde betekenen. Denk goed na over de gebaren die je maakt op reis.

Je hoeft niet ver te reizen om misbegrepen te worden



Dit gebaar betekent voor ons 'oké' of 'uitstekend'. Ook in de Verenigde Staten, Australië, Canada en Engeland wordt het zo begrepen. Toch moet je opletten met dit teken: in **Frankrijk** betekent het namelijk 'waardeloos' of 'nul', in **Japan** doe je dit op restaurant om de rekening te vragen, of om **geld** uit te beelden. In **Italië, Turkije en Zuid-Amerika** betekent het 'anus'. En in de **Arabische wereld** symboliseert dit gebaar **het boze oog**.



Dit gebaar is voor de **rockers** onder ons. Maar pas op als je het gebruikt in **Italië, Spanje, Colombia, Portugal of Brazilië**: daar gebruiken ze dit teken om iemand te zeggen **dat zijn vrouw hem bedriegt**.



Hiermee willen we zeggen 'laat ons hopen'. Maar in **Vietnam** vinden ze dat dit gebaar lijkt om een **vagina**, het wordt dus gezien als **oneerbiedig** – zeker wanneer je iemand aankijkt terwijl je het maakt.



Hoe zit het dan met de Facebook like-knop?

Zelfs je duim in de lucht steken, waarmee jij eigenlijk wil zeggen dat je iets **goed** vindt, kan verkeerd verstaan worden. In **Latijns-Amerika, West-Afrika, Iran, Irak en Afghanistan** wordt dit gezien als een **belediging**.



Dit is een symbool voor vrede, niet? Think again: in **Australië, Engeland en Ierland** wordt dit gezien als **onbeleefd** en zeg je eigenlijk 'de boom in!'. Oeps!

Het is dus duidelijk: **ga bewust om met je lichaamstaal én -houding**. Zo kan je heel wat 'awkward' situaties vermijden.